

PŘÍLOHA P III: participant (24 let)

No jestli to mám vzít úplně od narození, tak jsem se narodila ve Slaném u Prahy, kde jsem se narodila a vlastně rodičům, kteří až do mého narození vlastně nevěděli, že mi něco bude. A po narození tedy zjistili, že to asi nezvládnou tak se mě vzdali. A vlastně po narození asi hnedka podepsali papír, že se nebudeme ani vídat v průběhu života. Hnedka po narození mě převezli do Motola, kde mě vlastně operovali. Nohy operovali a srovnali záda a tak. Byla jsem v děčáku teda, ale jen do devíti měsíců. Potom teda známý od mých náhradních rodičů, tak vlastně a co tam brali jednoho kluka... Nevím proč vlastně jeli až do Kladna, tam byl ten děčák... No a zmínili se našim že vlastně tam je ještě jedna malá holčička. Prostě naši už měli pět dětí a řekl: „No však všichni jsou už dospělí, tak ještě máme sílu tak pojedeme se tam podívat. zkusíme to.“ Pak už měli jasno, že si mě vezmou a v devíti měsících jsem se dostala sem, k náhradním rodičům. Takže pro mě to bylo naprosto přirozený, skoro jako úplně vlastní. Takže tam nebylo takový to že mi chyběli ti praví rodiče. Já jsem byla v pěstounské péči. Nebylo to takový ten okamžik, tak a teď ti to řekneme, vyrůstala jsem v tom od malička. Bylo normální se o tom bavit. Nebo já jsem se o tom nikdy nebavila. Bylo to pro mě takové citlivé téma. Takže jsem se o tom s nikým nechtěla bavit, ale odjakživa jsem to věděla. A pak mi to možná i přirozeně došlo, že když moji rodiče jsou od sebe starší a moji sourozenci už dávno dospělí. Vlastně moji sourozenci jsou ve věku, kdy by mi mohli být dávno mými rodiči. Takže to bylo pro mě přirozený. A samozřejmě v nějakých čtrnácti- patnácti letech tam to bylo takový to: „Ty jo tak mě to asi zajímá, kdo jsem vlastně“ a tak, ale nechtěla jsem přímo vyzvídat od náhradních rodičů. Protože mi to přišlo takový, že mohli mít pocit, že už je nechci. Něco takového. Nechtěla jsem s nimi o tom mluvit a vyhýbala jsem se tomu tématu. Úplně. A vyhýbám se tomu dodnes. Potom jsem ale viděla nějaký rodný list na stole, když nikdo nebyl v místnosti, tak jsem se na to podívala a viděla jména svých biologických rodičů. Tak se mi podařilo najít mladší sestru na Facebooku a bráchu. Tak jsem jim napsala, když ségře bylo asi třináct, nebo dvanáct? Kdy ona to vzala jako... bylo to pro ni složitý. Pak to řekla těm sourozencům i biologickým rodičům, že jsem se ozvala, což pro ně byl taky šok, ale do teď jsme nějak zhruba spolu v kontaktu. Sestru jsem třeba viděla pětkrát, bráchu jednou jenom. Jinak dál on nejeví zájem. A s rodičema jsem se ještě nikdy neviděla, ale nějak mi to nevadí, není tam takový to asi úplně to pouto. Možná bych tam něco cítila, kdyby jsme se viděli v reálu, ale ten otec byl takový... za mě zbabělec, protože ... my jsme si chvíli psali, pak nějak že... začal se nějak vymlouvat že to prostě neunes. Já jsem jim to nevyčítala, říkám si na druhou stranu, já bych

své dítě nedala pryč, ať by bylo jakékoliv. Nevím, jakože i naši náhradní rodiče mi dávali najevo, že prostě byli zbabělci. Takže nějak extra se o ně nezajímám. A on mi vždycky psal ten otec, že mám tě rád a toto... Ale pak se rok nezval, takže asi tak nějak mě má rád jo. Napsal mi maximálně třeba na narozeniny, teď už ani to ne. Ale nechybí mi. S matkou si občas zavolám, jak se má a tak. Sem tam řekne něco

o otci a sourozencích, ale nejsme nějak moc v kontaktu. Vím že jednou jsem jí nabízela, že bychom se mohli vidět, nebo třeba sestře napíšu, že tehdy a tehdy budu v Praze a můžeme se sejít. Tak ona mi přijde z nich taková nejrozumnější. Přestože je nejmladší, tak má největší zájem, jakoby se vídat nebo tak. A ještě jsem se teda jednou viděla se strýcem a tetou od strany otce a se svojí sestřenicí. Já jsem tam jela s kamarádkou, kde jsme přespali na Kladně u nich. Pak ještě přijela sestřenice sem se svým přítelem. Takže my jsme se viděli asi dvakrát. Jinak nemám vůbec přehled o rodičích. Vím, že jednou mě matka také kontaktovala že má trombózu, a jestli chci tak mám jít na testy, jestli to mám dědičné nebo ne. Tak to bylo takový její projevený zájem, že asi nejsem pro ní úplně cizí nezajímavá osoba, ale už teď je to zase několik měsíců, co jsme si nepsali ani nevolali. Jenom jsem jí nabízela že bychom se mohli vidět, a nevím jestli nemá na to čas nebo nechce, ale ne beru to tak že... prostě říkám si: „nechcou no tak nechcou, tak se z toho neposeru víš co.“ Podle mě je stejně nejlepší žít v tom od začátku, ve vědomí, že člověk ví, že je adoptovaný nebo v pěstounské péči,

než když se to děcko to má dozvědět zničehonic. Je to šok pro něho a těžký na zpracování. Já jsem to proto já jsem to brala normálně.

Bylo pro mě naprosto přirozený říkat „mami, tati,“ i když byli starší, třeba ve věku mých prarodičů. Tak pořád měli tolik síly, že jsme žili furt aktivně. Jezdili jsme na hory, tam a tam. Takže jsem se necítila nějak že... nebyli to ti stařecci, kteří nemají sílu na nic. Oni věděli do čeho jdou, že to děcko potřebuje nějaké aktivity. Mamka tím, že byla fyzioterapeutka, tak věděla, co to obnáší. Třeba se mnou cvičila i doma. Díky tomu můžu nosit třeba i normální boty. Snažila se, dokud jsem byla malá. Brala to sportovně. Jsem strašně ráda, že mě vždycky začleňovali mezi zdravý lidi. Protože znám i takový ty i od jejich pacientů z práce, znám lidi, kteří se strašně rádi setkávali s těma druhýma v lázních...různé čajové dýchánky, kde se ty matky scházely s těma hendikepovanými děčkama a sdílely tam svoje starosti a problémy. A já jsem strašně ráda, že tohodle mě mamka uchránila. Že nikdy nebyla ten typ, co to potřeboval sdílet někde venku. Žili jsme mezi úplně zdravýma a nikdy mě nezačleňovala mezi ty hendikepovaný. I to je možná ten důvod, proč já mám občas problém mluvit s

hendikepovanýma. Ať je to zvláštní, že jsem sama já hendikepovaná. Třeba když má někdo downův syndrom... nebo prostě je na vozíku... je to takový... asi se dokážu bavit s těma, kteří to mají v hlavě v pohodě. Ale když je někdo mentálně totok, tak to vnímám úplně... nebo ti, co mají spastický, třeba jim tečou sliny (fuj fuj). Víš, taková ti... tak... k nim mám podobný přístup, jak ostatní. Že mám strach. Strach s nima nějak začít nějak hovor. Ale nesetkávám se takovýma lidma, takže jsem ráda, že vlastně naši mě od malička učili, že i přes můj handicap můžu všechno, co se mi zachce. Nebo samozřejmě, měla jsem spoustu omezení. Naučila jsem se spoustu věcí dělat jiným způsobem, ale prostě dělala jsem to. Naučila jsem se sama jíst, sama psát ve škole.. ehm... jezdili jsme na hory, všechno totok. Prostě naučila jsem se hromadu věcí, byla jsem

i v zahraničí. Myslím si, že jsem se dostala na místa, kde se normální zdravý člověk nedostane. Mám velice spoustu spoustu zážitků, dobrodružství. Chodila jsem i do normální školy, přestože třeba tam nějaká sousedka řekla, jestli by pro mě nebyla lepší nějaká speciální školka. To nepřipadalo k úvahu, mamka si to samozřejmě vybojovala, že. Mamka byla taková herdek baba. Náš známý říká o ní, že je žiletková. Má takový ostrý přístup. Nebojí se. Myslím si, že do určité míry to mám po ní. Že jsem byla brutální introvert, který se nebavil a totok. Ale postupem věku se učím komunikovat s lidma a říct svůj názor bez servítek. Občas se ještě držím zpátky. Ale myslím si, když vezmu ty poslední dva- tři roky, tak jsem se v tom brutálně posunula mi přijde. A nikdy jsem to nebrala ten handicap jako... samozřejmě spoustu věcí mě mrzelo. Že nemůžu to a tamto. Ale nikdy jsem to nebrala jako tragédii, prostě jsem se s tím naučila žít úplně normálně a začlenila jsem se mezi kolektiv do školky bez problému. Můj táta teda ten... mi dělal jakoby asistenta. Mamka totiž, když jsem chodila ještě do školky, tak chodila ještě do práce. Potom šla do předčasného důchodu, když jsem šla do první třídy. A taky tam byly takové řeči jako: „Dejte ji do speciální školy,” a tak no. Mamka si to prostě vydupala že ne. Že prostě budu chodit na základku. Hlavu mám v pohodě, tak proč bych nemohla že.

Pamatuješ si zápis do první třídy?

Jo! Taková jedna...ehm...jej. Ne, zápis, ale pamatuji si, tím, že já jsem potřebovala...asistentku pedagoga, tak jsem chodila do „SPCčka.” (Pozn. vysvětli, co to je) No a... tam mi dali takovou otázku... byly tam takové obrázky... a já jsem měla říct, co je na tom obrázku. A já jsem... byla tam voda prostě na zem, tak jsem řekla „kaluž.” A ta z toho SPCčka říká: „Ne, chyba. To je louže.” Tak mamka se jí vysmála, že v životě jsem nechodila po nohách, v životě jsem prostě neskákala ve vodě... nebo jsem řekla... byly tam nějaký boty

a já jsem řekla, že to jsou papuče. A ona „špatně, to jsou pantofle“ (smích). Takže to bylo takový zajímavý. Ale myslím si, že zápis do první třídy proběhl v pohodě. Se spolužákama jsem se znala ze školky. Měli jsme dobré kamarádké vztahy. Hráli jsme si dřív na hřištích, houpačkách a všude možně. Bylo to takový přátelský. Pamatuji si, že ve školce jsme jednou si tak hráli na poštu, na pošťáčky. Tak jsem seděla za poštou a spadla jsem ze židle. A najednou takový kolečko, že co mi je. To bylo takový hezký (smích). Tak naši to brali tak, že mě dají do Tlumačova. Prostě kamarádky budou bydlet tady blízko a budou se moct vídat i mimo školu a tak. I ta učitelka potom třídní z prvního stupně mě znala třeba už z ulice. Jsme malá vesnice. Ty učitelky byly jak který. Nejlepší byla ta co jsme měli od první třídy. Ale potom... první druhou třídu jsme měli tady tu a pak jsme měli jinou. A to si pamatuji... jooo s tou první byl problém jediný, že mamka mě chtěla začlenit mezi děcka co nejvíc. A když od druhé třídy se začalo chodit na plavání, tak učitelka řekla, že na to nemám nárok. Že na mě nedostanou peníze, protože nechodím do tělocviku. A mamka řekla, že to nepřipadá v úvahu. Plavání je jeden z velice mála pohybu a jeden jediný sport, který by ona mohla dělat. Nějak se s tou vodou seznámit. Nějak tam vydechovat do vody a zadržovat dech prostě. Do plavání chodit bude! A ona začala mít takový výmluvy: „Ono to nepůjde, ono v tom autobusu není místo.“ A mamka říká:

„To nevádí, tak mi si ju budeme vozit autem.“

„No to ale taky nejde protože na tom bazéně není místo, tak nebude místo pro ni“. A mamka říká

„No to taky nevádí. Vy budete na děckém bazénu a já si ní půjdu sama na dvacítku pětku, nebo padesátku.“

„No to taky ne. Víte, my se ještě první dvě hodiny učíme, pak teprve jedeme do Zlína“.

„No ona, však první dvě hodiny se bude učit s váma a pak po dvou hodinách pro ni přijedu autem a odvezeme ji zároveň s autobusem na plavání.“ Nakonec mamka vybojovala, že budu jezdit i autobusem, i přesto, že v něm údajně nebylo místo (smích). Mamka si teda chtěla zjistit, jak to funguje na tom bazénu. A tak si volala tomu ředitelovi tam... Tak se zeptala: „Mám handicapovanou dceru, chtěla bych, aby chodila do plavání s ostatníma spolužákama. Je to možný, abych s ní chodila do bazénu, abych ji tam hlídala? Aby se neutopila.“ ...nebo jak tak. A ten ředitel říká: „No paní, to nepřipadá v úvahu.“ A mamka měla slzy na krajíčku. Už jí došly argumenty. A on ten ředitel dodal: „My tady totiž pro takový děti máme speciální

instruktorku.” A tak jsem se seznámila s ní. Pak mě jednou vzala na ty tréninky, kde jsem se seznámila s Polčim, s Davidem a tak. A začala jsem chodila 2x týdně na tréninky. A najednou to zavřelo zobák tý učitelce. No.... a jinak s děčkama to bylo v pohodě. Ale potom vím, že ve třetí třídě jsme měli jednu třídní, která....asi z Kvasic, nebo odkud. Samozřejmě jsem měla nějaký individuální plán, ale aby věděli, co tam mají napsat... já kromě té asistentky jsem nepotřebovala žádný úlevy. Až na tělocvik. Tak samozřejmě nevěděli, co přesně napsat. Nebyly třeba pomalejší diktáty, psala jsem pusou a vše jsem stíhala. Tak tam třeba vymýšleli, že budu mít PC, že tam budu psát rychleji. A teď vymysleli, že jakmile přišla geometrie, tak že budu mít velký pravítka, budou mi zvětšovat písmo... jako kdybych byla slepá (smích). Aby měli co tam napsat. Aby asi nějak odůvodnili, proč tu asistentku potřebuji. Tak tam napsali plno nesmyslů. Koupili mi velký kovový pravítka, se kterými se mi těžko manipulovalo. Hlavně, že teda jsou velký. Ale stejně jsem používala normální plastový. A vím, že měla ta učitelka takovou tu...výtku... že jsme měli nějaký test z geometrie a já jsem měla špatnou tužku, nebo jsem na to nějak moc zatlačila a hned jsem měla připomínku pod tím rýsováním, že mám používat tu a tu tužku. Že je to moc tvrdé a tlusté a že moc jsem tlačila. A mamka hned za ní přišla: „Prosím Vás, uvědomujete si, že ona rýsuje pusou? Že si pravítka lehce přidrží rukou, aby jí neujelo? A pusou prostě rýsuje jakoby...uvědomujete si to?! Ona Vám prostě udělá kružnici kružítkem, ona zvládne všechno. Ale uvědomujete si, že ona nemá normální podmínky jako ostatní?” Tak příště už další taková poznámka nepřišla. Pak si toho moc nepamatuji na ni. Myslím si, že jsem ji měla jen rok. **Potom ve čtvrté třídě to začalo. Protože k nám propadl jeden debil.** Jmenoval se Jožín. Josef. Všichni mu říkali Jožínku. Měli jsme třídní, další novou. Ta se Jožínka zastávala. On mě teda začal šikanovat. On zjistil, že se šíleně bojím pavouků.

Že se jich štítím. No a na další den okamžitě donesl nejrůznější encyklopedie, kde měl záložky s pavoukama a začal mi to ukazovat. Potom teda strhl celou třídu sebou, kromě jedné jediné spolužačky, která se mě zastávala. A pak přišel s....šel do hračkářství s ostatními spolužákama a koupili... složili se na takovou hračku... na obrovskýho chlupatýho pavouka na ovládní. Toho dotáhli do školy a další den to na mě hodili. Tu obludu. Ale to mělo snad 3 metry. To bylo velký jako kráva. A hodili to na mě toho chlupatýho... vypadalo to fakt reálně... naprosto odporný. Já jsem začala ječet, málem měla zástavu. Protože já jsem se štítěla i malinkatých pavouků. Já jsem nebyla schopná to zabít, protože jsem se bála, že to na mě vyskočí. Že mi prostě něco... NE! Jakmile... jsem viděla pavouka, panika, zrudla jsem a začala jsem rvát.

Zpocená až na prdeli a okamžitě to běžte zabít. Myslím si, že to mám úplně z dětství, kdy byly moje páté narozeniny. Kdy mamka s babičkou jely rády nakupovat, nějakou panenku. Táta byl úplně pryč

a nade mnou byl sekáč na zdi. V ten moment jsem byla na druhé straně postele a začala jsem hystericky rvát, protože mě nikdo neslyšel. Nikdo nebyl doma, takže jsem chvíli byla sama doma a hrůza. Mamka pak doběhla do pokoje, to vypadalo, jako kdyby mě vraždili prostě. Úplně scéna. Takže si myslím, že to mám z té doby. Trauma z dětství. Ani nevím, proč mi to přijde tak odporný. Pavouky prostě nezvládám. Nebojím se hadů, myší... ničeho takovýho, ale bojím

se pavouků. Takže... A já jsem byla úplně zoufalá. Mamka pak přišla na třídní schůzky a řekla to teda učitelce, co se teda v té třídě děje. Pro mě byly pak přestávky horší jak hodina. Já jsem se během přestávky už těšila na hodinu, protože 45 minut mě nebude otravovat. Potom ještě spolužák další den si dotáhl sliz. Házel to na mě, šikanoval úplně nejvíc. No a... bylo to jen kvůli tomuto spolužákovi. Myslím si, že kdyby propadl, tak by to bylo v pohodě. Ale on celkově neměl dobrý rodinný prostředí. Prostě byl to hulvát hrozný. Sám podle mě byl nešťastný jako. Vyrůstal asi u nějaký babičky, kouřil všechno, chlatal a nevím co všechno. Ale pro učitelku to byl stále oblíbený Jožínek. No a vlastně jsme měli pracovat ve dvojicích... no a on... Jožítku, Jonžítku, pojď za Kristýnkou. Ta učitelka nás přesto dávala neustále dohromady a... nevím, jestli si uvědomovala, co se tam děje. Ale mamka jí to řekla na tý třídní schůzce a ... přestávky byly na to krátký, abych chodila na chodbu se někam procházet že jo. Jsem si nachystala věci a byla jsem převážně ve třídě. Když pominu nějaké přestávky, když jsem šla na záchod a potom až na oběd. Ale byla jsem

v té jedné třídě pořád. No a její argumenty, ty učitelky byl, že teda posílí dozor na chodbách (smích). A mamka říká: „K čemu? Však ona na chodbu nechodí. Dělejte něco v té její třídě!“ A pak byla i za ředitelem. On ji odbyl úplně stejným způsobem. Jaký ředitel, takový učitelé. Žádný dozor neposílili. Prostě bylo to hrozný. A potom učitelka, jsem byla totiž zoufalá, já jsem věděla, že je to můj zoufalý pokus. Že tím vůbec nic nevyřeším, ale byla jsem tak v prdeli z té situace, že jsem na Jožítku vyplazovala jazyk. Protože ve čtvrté třídě a v páté to pokračovala. Byl to zoufalý pokus (smích). A... no... to jsem si dovolila. Protože učitelka hnedka: „Víte, ale Kristýnka taky není bez chyby. Ona na Jožítku vyplázla jazyk.“ A pozor. Mamka odpověděla: „Paní učitelko, při vši úctě... kdyby Kristýna byla zdravá a mohla, tak ji poradím ať ho nakope do prdele.“ (smích.) Učitelka zavřela zobák, vůbec nevěděla, co na to má říct

(smích.) Ale co, úplně největší prdel byla, když další den... to bylo hned další den. Jo, učitelka něco napsala na tabuli. A my jsme měli křídý v takovém plastovém kelímku. V misce takové. Ona si chtěla vzít tu křidu. Na té křidě byl pavouk. V té misce. A ona se začala bát. Jo a ještě na těch třídních schůzkách mé mamce: „Paní, ale on to ten Jožínek nemyslí špatně. On... on jenom se snaží Kristýnku odnaučit se bát těch pavouků.“ A další den teda jak ten byl na té křidě... největší prdel byla, když učitelka začala rvát: „Jožítku, Jožítku, pojď to vynést, já se bojím!“ Jako chápeš to? (smích.) Sama se bojí a hlavně že Jožínek mi pomáhá odnaučit se bát pavouků. Takže to prostě nepochopíš. Potom teda, pak už byla hnusná ta učitelka. Jednou tam někdo rozbil květináč na parapetu, někdo to tam zhodil, jo hlína všude, kvítko v prdeli. Ten keramickej květináč rozbitej, rozflákanej... a...ehm... ona mě obvinila, že jsem to udělala já. Že jsem šla po svých nohách, vzala květináč a křáp s tím na zem (smích.) No ale pak to bylo čím dál horší. Potom vlastně, my jsme se učili v přírodovědě, co se učí o rybách. A on Jožínek jako velký rybář s dědou chodil na ryby. Tak donesl ukázat háček na ryby. Na tom provázku, nebo co to je. A přišel za mnou o tý přestávce a začal mi s tím mávat před očima. Jestli nechci vypíchnout oko. No a to byl ten moment, když jsem to už nedala. To jsem byla psychicky zhroucená. A teď ani nevím, kdo to řekl našim. Protože já jsem to tajila. Nevím, jestli to za mě neřekla nějaká moje kamarádka nebo jsem to nakonec řekla já. Ale vím, že jedno ráno před školou jsem se doma totálně zhroutila. Klepala jsem se a třepala. Že prostě do té školy nejdu, se bojím. No a ona ten den se mnou šla mamka do školy, aby tam sjednala pořádek. A právě tam byl ještě jeden spolužák, co stál na chodbě u zdi. A už mě viděl z dálky. A normálně, před tou mamkou... on byl totiž takový hysterický. Takový neměl dobrý zázemí doma, byl ještě špatný ke všemu. Myslím dyslektik, dysgrafik, něco takového. Jednou jsme psali diktát. A bodl prostě propiskou do papíru a řekl prostě; „Já nebudu!“ (smích.) „Já se na to vyseru.“ (smích.) No ve čtvrté nebo v páté třídě prostě. Takže byl obsah jako agresivní. Ale on byl takový už od školy. To nebylo tím, že ho zkazil ten Jožínek. No a už mě viděl z dálky na chodbě a normálně před tou mamkou na mě zařval: „Co ty krávo tady zase chceš“ (smích.) Teď mamka popoběhla, jak stál u té zdi, chytla ho za triko, přirazila ho ke zdi krkem a říká: „Ty hajzle, ještě jednou“ a druhou rukou takto nastavila pěst a říká: „Ty hajzle jeden“ a bylo ticho. Byl klid. A další den přišly další dvě spolužačky za mamkou: „No už si nikdo na Kristýnu nedovolil.“ (smích.) No a to už byl nějak konec páté třídy. A potom prostě už bylo jasné, že už prostě přejdu na druhou základku. Chtěla jsem a jediný čeho jsem litovala bylo, že jsem tam nebyla už od první třídy. Ale strašně jsem si zvykla na všechny, hnedka po příchodu na tu základku. Když se podíváš na tuhle čtvrtou fotku, tak to je moje nejlepší kámoška z nové školy. Ta byla vůdčí třídy. Ona je doteď taková. Dělá mistrovou tady na gastru ve Zlíně. Tož tak.

Jo a ještě tam to bylo v pohodě, naprosto úžasný vztahy. Protože Zakopalová prostě věděla, že Ačko je lepší než Běčko. V Běčku si dělaly ty děcka poměrně naschvály. Byl to poměrně o hodně horší kolektiv. Ti kluci dělali hlavně bordel, ale v Áčku byl proti tomu fakt skvělý kolektiv. A ještě, přesto že Večeřová dělala převážně jako družinářku, tak mi ji dala jak třídní. Že je prostě strašně hodná, takže mi vyšla takto vstříc. Takže mi od prvního dne ty děcka..hned jsem si po prvním dni pamatovala všechny jména ve třídě. A další den, když ve táta vezl do školy, tak prostě už za mnou chodili děcka před školu a skoro jako půlka třídy a šli jsme spolu do třídy. Fakt jako strašně strašně pěkný to bylo. Musím říct, že se to nedá vůbec srovnat s Tlumačovem. I ten přístup těch učitelek. Tam je myslím si ten základ. Že prostě jaký ředitel, takový učitel, takové děcka. Prostě tady se veškerý problém řešil. Okamžitě. V Tlumačově ne. Tam se to nechalo zajít do naprostých extrémů. Takže to bylo úplně skvělý potom. 7. třída taky úplně v pohodě. Potom myslím v 8.třídě přišla taky z Tlumačova moje bývalá spolužačka. A tu jsem nikdy neměla moc v lásce. Nikdy jsme nebavily. Byla taková zvláštní. Byla to cikánka hlavně. To ne, že bych byla jako rasistka, byla prostě...úplně tupá, jak tágo. Úplně blbá. Ale jak přišla a viděly jsme se po těch dvou letech, tak jsme se snažily spolu nějak vycházet. Seděla hnedka za mnou v lavici. A já vím, že hnedka v ten den v září jsem jela zpívat někam. Na nějakou akci. Takže jsem nebyla od rána ve škole, takže jsem přišla až do výtvarky. Přišla jsem, sedla jsem si do lavice a slyším za mnou „Ahoj Kristy“. Tak jsem se otočila a tamta spolužačka „Tys mi tady ještě chyběla ty vole.“ Ale dobře no. Snažily jsme se nějak spolu vycházet. Potom to bylo takové, že občas si z mě dělala prdel. Víš jako, snažila se mě nachytat na takových úplných blbostech a myslela si, že se ji to povede. No nepovedlo. Jako na ufony. Víš, jak. Hrála tam s takovou tou deskou, jak ti duch odpovídá. Prostě takový nesmysly. Viděla ufa kdesi na nádraží víš. Ale potom... Měly jsme takový vzlaštní vztah. Že jednou se bavily a rozumněly jsme si. A další den jsme se nesnášely a furt tak dokola. Ona byla taky z toho Tlumačova. Takže jsme si občas vezli dom. A řekla třeba nebo ve smyslu, že nemají na auto. Pak bylo prostě, jestli bych ji půjčila na autobus. Potom vlastně v přízemí na základce byl před výtahem ten bufet. Tak tam si chodila na svačinu a tam furt párky v rohlíku a brambůrky a toto. Úplně nepodstatný věci. Neměla na to prachy. Prostě vyflákala kapesný od mamy za nesmysly a pak neměla na ty podstatný věci. A tak občas jsem ji půjčila, nějakou tu dvacku. Tam pět korun, aby měla na autobus. Ale potom...pro mě to tehdy byla astronomická částka. Půjčila jsem ji neuvěřitelných pětadvacet korun. (smích) Což z mýho kapeňho bylo docela dost. Ne, že bysme byli chudí, to vůbec ne. Měli jsme peněz dost, ale snažili mě naši učit hospodařit s penězi. Takže jsem neměla zas tak moc peněz že. Ale půjčila jsem ji tehdy pětadvacet korun, s tím, že mi řekla, že mi to vrátí. No a nevracela to. Tak já velice, že to vyšeřím prostě. Že se

vrhnu do akce, rozumíš. Tak jsem jedno odpoledne jsem si udělala čas a zašla jsem k nim domů. A... já jsem ji tím začala vyhrožovat. Že půjdu k nim dom si pro ty peníze a ona mi začala vyhrožovat, že jestli si přijdu domů k ní pro ty peníze, tak ona zná jednoho dobrého hekra. Který mi zablokuje účet. Všude. Já jsem měla na všem stejný heslo, skype, ICQ, e-mail i facebook. Na všem jsem měla stejná hesla. A ona...já jsem jí to nevěřila, říkala jsem si, že si asi dělá prdel. Proč by znala hekra, proč by mi blokovala účty. Vždyť to je prostě pičovina. No a tak jsem si přišla k nim domů, otevřela mi její matka. Řekla, že milá Deniska není doma. A tak jsem ji popsala situaci, že bych potřebovala vrátit ty peníze. Že mi to dluží, že mi slíbila, že mi to vrátí a nevrátila a tak si jdu pro to. Tak ona mi těch pětadvacet korun dala a řekla, že Deniska není doma, že jí to potom vyřídí, že jsem tam byla. A ještě ten den večer, jsem se chtěla přihlásit na facebook. A bylo tam špatné heslo. Říkám, do prdele ona to fakt udělala nebo co. A tak jsem to zkusila asi 10x. Pak jsem zkusela e-mail, na ICQ, na skype. Špatný, nic. Nedostala jsem se tam. Další den jsem přišla do školy a začala si ze mě dělat prdel. Protože ten den vlastně mi z cizího čísla přišla SMS „ahoj, já jsem Tom. Já se s Aničkou rozejdu. Budeme spolu jo?“. A prostě kolik mi bylo. Prostě pubertáci. A já jsem z toho byla úplně vycákaná. Napsal mi borec, do kterého jsem yla tajně zaláskovaná. Říkám ty jo. A v té smsce bylo ještě „tak co, půjdeme spolu ven?“ a tady totok. Teď že já že jo jo jo. Tak jsem to řekla mamce „ty jo, já půjdu s borcem zítra ven“. A mamka „No...dávej si pozor“ a já jen „Nééé, já ho znám, půjdeme spolu ven“. A pak začaly smsky až takové pikantní. Zamknem se spolu o přestávce na záchodě. A tomu chceš věřit že. No a další den jsem došla do školy, přírodopis s Hálou. Teď tam kolem jednoho stolu, kolem jednoho mobilu celá třída. A začali to všichni řešit a říkat „Ježiš vždy ona je úplně blbá, ona mu odepsala“ Tak se mi začali všichni smát a já si říkám „Aj a je problém prostě“. A teď ta spolužačka... u mě byla jednou doma...to bylo ještě v době, kdy nikdo u nás ze třídy ještě nikdy nebyl doma. A viděla tu velkou postel, rozumíš. Tak napsala, ona měla přístup na ten můj účet, protože ten hekr jí dal to heslo a začala tam psát nesmysly různý. Prostě „já mám dvoji postel“ a teď tam označila toho borca, aby to všichni viděli. Prostě v prdeli. A potom vlastně... Emmm...Potom pro mě mamka jednou přijela do školy, jsem jí to tajila, že prostě se tohle stalo. A ona byla na mě najednou nasraná. Říkám „mami, co je? Co jsem udělala?“ a ona „no, volala mi sestřenice. Že viděla nějaký Tvoje statusy. Prosimtě, co tam píšeš za prasárny na ten facebook?“ A já, že to nejsem já, ale že je to nejspíš ta Denisa. Teď takové to vyčítání „běda, jestli to není ta Denisa“. Tehdy ten den jsme měli konzervu, první koncert absolvovat. Tak ten den se to jakože uklidnilo, protože jsme byli na tom koncertu. Na další den mamka hnedka volala matce té Denisy, co provedla tu věc. A řekla tenkrát, že jestli do večera nedá heslo od těch účtů, tak že zavolá policii. A hned obratem

mi dala heslo. Smazala jsem teda všechny statusy, změnila jsem si heslo na strašně složitý, které mám do dodnes. Já se totiž obávám, že kamarádka, která měla data, tak jsem se chtěla přes ní přihlásit na facebook a tak jsem ji potichu nadiktovala heslo. A já mám pocit, že spolužák to tenkrát slyšel a tak to řekl té Denise. Ale je možné, že fakt měla hekra a zjistila to touto cestou, nevím do teď. Hekři si poradí že. Takže tak. Takže jsem měla to heslo, ale všimla jsem si, že ona začala vypisovat různým lidem, které ani neznám. A vím, že asi měsíc předem, předtím vlastně byla nějaká akce „Otrokovice mají talent“ a já jsem tam zpívala na tom koncertu. A teďka všichni po tom koncertu mohli hlasovat pro ty své favority. A kdo měl nejvíc hlasu, ten vyhrál. No a dala mi tam hlas taky jedna cikánka a Denisa se s ní bavila. No a Denisa ji začala... ehn psát přes můj účet, že její dcera je úplná kráva, začala ji tam nadávat a když jsem tam konečně přihlásila za sebe, tak jsem se všem dotyčným omlouvala a snažila se jim vysvětlit, že to jsem nebyla já. Že to ji psal někdo jinej. A všichni mi věřili, kromě tady té. I celá třída věděla, kdo to psal. Že to psala ta Denisa. Pak se všichni zase se mnou bavili a s Denisou nikdo. Až na tu matku té cikánky. Nedokázala pochopit, že jsem to nebyla já. Začala mi nadávat, začala narážet na tu soutěž. Řekla mi „Já jsem ti dala hlas na té soutěži, ale to bylo jen z lítosti. Mě se to nelíbilo, ale jen z toho jak na tom si jsem to dělala. Ale kdybych věděla, jaká seš potvora, tak mi v životě ten hlas nedá.“ No a nedala si říct. Já jsem nevěděla, jestli ta Denisa se třeba pohádala s tou její dcerou, nevím co tam bylo. Ale ty zprávy k té matce byly fakt hnusné. No stejně mi nevěřila, tak jsem si ji zablokovala a bylo vyřešené. No ale byl to takový ten okamžik, kdy... no prostě kiberšikana. A to bylo jen s tou Denisou a jinak všichni stáli při mě. Takže jako...

1.,2., 3. třída jsem byla... ani ne introvert. Extrovert no, se všema se hned bavila, neměla ten problém s ničím. 4., 5. třída jsem byla oběť. To mi zmizelo sebevědomí, které se mi vrací do teď. Do teď ho nemám velké, i když tam možná nepůsobím. Nevěřím si obecně. No a stal se ze mě takový...introvert, zamklá. Měla jsem svou schránku, štít. A no teďka... No a pak jsem myslím, byla v pohodě s děčkami na druhým stupni. Takový průměrný děčko. Nebyla jsem taková, že bych se s nikým extra nevybavovalo...Prostě normální. Pak na střední to bylo... Šílenější. To ale tu nebudeme rozebírat. To by si tu byla na další 3 hodiny (smích). Ale nakreslím ti to pak do té omalovánky, co si po mě chtěla.

Ale zpět k tématu. Já jsem...byla na tom psychiky na tom asi jak byli ti lidi kolem mě. Jak to ti lidi brali. Ale já si myslím, že mám štěstí na lidi obecně v životě, že mě brali takovou,

jaká jsem. Já si nepamatuji šikanu na tohle, jak na tom sem. To byli fakt jen ti pavouci. Slabý místo si našli, ale šikana jako tak ne. Prostě můj stav беру tak, jak to je. Nehroutím se z toho. Kolem zamilovanosti, to byli jen platonické lásky na základce. Nic to pro mě neznamenal. S nikým jsem nechodila, nebo nerandila. Nic takovýho. Měla jsem nějaké kamarády takto z tábora. Až na střední jsem si našla vztah. To mi bylo 17/18 let. No...No, no..Teda, spíš 19/20, tak nějak zhruba. A ten chlapec byl zdravý, úplně. No my jsme se seznámili... No jinak s hadikepem je to celkem vtipný. Nemám ráda seznamování nebo takto. Ale asi jsem byla chvilkově v prdeli, tak mi jedna kamarádka poradila jednu stránku, kde prý lidi tam ví už co chcou. Už o..ne duchovní věci, ale spíš jsou vyzráli. Vyspělejší. Tak jsem se tam seznámila s jedním. Každý den jsme si psali e-mailem slohovky, srdíčka, smajlíci. Bylo tam takové zajímavé napojení. Že jsme se zamilovali do sebe jen přes písmenka, bez fotky. Že napřed jsme se seznámili podle povahy a poté na druhoou kolej. Jakoby..jsme se navzájem přijali. Nechtěla jsem to na něj hned vyblafnout. Pak jsme si začali volat. První hovor trval 3 hodiny. Do 2 do rána vzhuru třeba i. Pak jsem mu to o sobě řekla, začali psát na messengeru, viděl mé fotky a věděl to o mě. A jednou na konci hovoru jsme si řekli, že jsme oficiálně spolu. On byl z Prahy, ale dojel za mnou na noc. Přišel a první hodinu to bylo takové zvláštní. Byl tam prostě ostych. A jasně že jsem si říkala, že mě uvidí a ve dveřích se otočí a nazdar (smích). A ne, nestalo se tak. No a pokračovalo to dál. Jak odjížděl, tak to bylo oficiální, věděli jsme, že jsme spolu. No postupem času se trochu ukazoval. Víš co, taková moudra, která není schopen uplatňovat ve svém vlastním životě. Ale jezdili jsme i na výlety, že máme společný zajmy a tak. No ale postupně každý den začal psát míň a míň. Po asi po 3 týdnech mi napsal, že potřebuje čas, že je zmatený v sobě. Ne jen vztah, ale i práce. Prostě nevěděl, co chce. No a po nějaké době jsem se mu ozvala a furt byl takový...prostě přestal komunikovat a já jsem mu cca po dvou měsících napsala, že končíme. Že to nedávám. Ale na to se mi neozval. Jenže jsem na něj byla brutálně závislá. Takže jsem se mu vždy jednou za čas ozvala. Vždy jsem se na něj snažila zapomenout, ale pak jsem se k němu vrátila. Prostě jsem si sama i říkala, proč se v tom furt plácám. Pak jsme se zase začali vídat. A najednou zase odstup. Řekl, že to stále nemá vyřešené. Že je stále zmatený. Nabídl mi přátelství a tak jsem na to kývla. Ale i přesto jsem se stále snažila...aby mi podlehl (smích). Ale on pořád že ne. Že to nemá smysl. Potom jsme si promluvili z očí do očí. A to bylo to, co co mi nejvíce ublížilo. Narovinu jsem mu řekla do očí, co k němu cítím. Ten rozhovor byl tak silný a upřímný....Byla...jsem...v prdeli. Řekl...že to nedokáže, být se mnou...že byl z toho zmatený, že když mě poprvé viděl, že už tenkrát věděl, že to nedá...Že by na mě nemohl ani sáhnout. Že...(začíná vzlykat). Prostě řekl, že by to i vydržel, ale nedokázal by si odpustit mít něco víc s postiženou. Že by se cítil... No asi tak. Pak ten

románek nějak ještě pokračoval, ale můžeme tohle už opustit. Nerada o tom mluvím. Jen vím, že tohle bylo poprvé a zatím naposledy, kdo mě takto připomněl, že jsem handicapovaná. A že kvůli tomu by se mnou nechtěl a nedokázal být. Hele, asi bych to tímto chtěla ukončit a půjdeme si zapálit jo? To bych radši probrala už soukromě.

Požádání o ukončení rozhovoru